

РЕШЕНИЕ

№ 1250

гр. София, 13.01.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, X КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 13.12.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Весела Цанкова

ЧЛЕНОВЕ: Калинка Илиева
Слава Гьошева

при участието на секретаря Антонина Бикова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разглежда дело номер **10216** по описа за **2024** година докладвано от съдия Слава Гьошева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и следващите от Административно процесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба на Заместник-кмета на Столична община срещу Решение от 11.07.2024 г., постановено по НАХД № 3208/2023 г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 101 състав, с което е отменено Наказателно постановление № СОА23-РД11-55 от 11.01.2023 г., издадено от заместник-кмет на Столична община, направление „Транспорт и градска мобилност“, с което на Т. Ф. Й. е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 200лв. за извършено административно нарушение по чл. 98, ал. 2, т. 4 от ЗДвП.

В жалбата се излагат съображения за необоснованост и неправилност на обжалваното решение като неправилно постановено в нарушение на материалния закон. За неправилен намира изводът на СРС, че наказаното лице не е осъществило състава на вмененото му нарушение. Моли съда да постанови решение, с което да отмени обжалваното решение и вместо него да постанови друго, с което да потвърди наказателното постановление. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

В съдебно заседание касаторът, чрез юрк. А., поддържа жалбата и моли обжалваното решение да се отмени по съображенията в жалбата.

Ответникът - Т. Ф. Й., чрез адв. Г., оспорва касационната жалба и моли решението на СРС да бъде оставено в сила. Претендира присъждане на адвокатско възнаграждение по представен списък.

Прокурор Д. от СГП предлага да се потвърди решението на СРС като правилно и законосъобразно.

Административен съд София - град, X-ти касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 АПК, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. второ ЗАНН и от надлежна страна, която има правен интерес от обжалването, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна по следните съображения:

Производството пред районния съд е образувано по жалба на Т. Ф. Й. срещу Наказателно постановление № СОА23-РД11-55 от 11.01.2023 г., издадено от заместник-кмет на Столична община, направление „Транспорт и градска мобилност“, с което е наложено административно наказание "глоба" в размер на 200 лева за административно нарушение по чл. 178д от Закона за движение по пътищата.

С Решение от 11.07.2024 година, постановено по НАХД № 3208/2023 година съдът е отменил наказателното постановление. За да постанови този резултат въззивният съд е приел, че наказателното постановление е издадено от компетентен орган и при спазване на административнонаказателнопроцесуалните правила.

Касационната инстанция споделя изцяло фактическите и правните констатации на въззивния съд.

Приел е, позовавайки се на доказателствата, събрани в хода на административнонаказателното и съдебното производство, че на 24.10.2022 година в [населено място], на [улица], лек автомобил "БМВ 520Д", с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на Л. Д. Г. е паркиран върху две места определени за паркиране на хора с трайни увреждания, обозначено с пътни знаци Д 21 и табели Т 18.1 и Т 17.1. Приел е, че не е установено по безспорен начин авторството на извършеното нарушение.

Въззивният съд е приел за установено, че на 30.11.2022 г. на Т. Ф. Й. е съставен акт за установяване на административно нарушение (АУАН) за това, че на 24.10.2022 г., в 7.25 часа, в [населено място], на [улица], е паркирал лек автомобил "БМВ 520Д", с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на Л. Д. Г. върху две места определени за паркиране на хора с трайни увреждания, обозначено с пътни знаци Д 21 и табели Т 18.1 и Т 17.1– нарушение на чл. 98, ал. 2, т. 4 от ЗДвП, АУАН е връчен на Й. на датата на неговото съставяне при отказ, като е вписал, че оспорва акта, защото не е собственик, ползвател и не е паркирал автомобила на въпросната дата. Сочи, че просто е освободил същия от паркинга.

Въз основа на така съставения акт за установяване на административно нарушение, е издадено и обжалваното НП № СОА23-РД11-55 от 11.01.2023 г. от заместник кмет на Столична община.

При тази фактическа обстановка, настоящият състав споделя изцяло констатациите на СРС, че не се установява по делото, че жалбоподателят е осъществил състава на конкретното административно нарушение.

Решението на въззивния съд е правилно.

Правилно е установено, че АУАН и НП са издадени от компетентни органи, видно от приложените Заповед № СОА22-РД95-506 /12. 09. 2022 г. и Заповед № РД 09-108/30.

09. 2022 г. на кмета на Столична община.

В същото време, не е налице установеност на авторството на деянието, а именно, че е осъществено от жалбоподателя. Като както от писмените доказателства, приложени по административно-наказателната преписка, така и от гласните такива не може да се направи извод, че жалбоподателят е лицето, което е извършило паркирането на автомобила. Актосъставителят не излага показания в насока, че жалбоподателят е паркирал автомобила, нито такива данни се съдържат в показанията на изготвилите разпореждането за репатриране с докладна записка свидетеля К. М.. Предвид което и въз основа на събраните по делото доказателства, които се кредитират е останало неустановено авторството на деянието да е осъществено от жалбоподателя. Ето защо не се доказва, че конкретно жалбоподателя е осъществил описаното в АУАН и в наказателното постановление нарушение по чл. 98, ал. 2, т. 4 от ЗДвП.

При така установеното, касационният съд намира, че обжалваното решение, е законосъобразно, поради което следва да бъде оставено в сила.

При този изход на спора и с оглед направеното искане на жалбоподателя за присъждане на адвокатско възнаграждение, съдът намира същото за основателно, поради което съдът намира, че следва да се присъди такова в размер на 400 лева. Направеното възражение от пълномощника на ответната страна за прекомерност на адвокатското възнаграждение за жалбоподателя съдът намира за основателно, предвид рапоредбата на чл. 18, ал. 2, вр. чл. 7, ал. 2, т. 1 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2, предл. I от АПК, Административен съд София - град - X касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 11.07.2024 г., постановено по НАХД № 3208/2023 г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 101 състав.

ОСЪЖДА Столична община да заплати на Т. Ф. Й., , ЕГН [ЕГН]– съдебен адрес: [населено място], [улица], партер – адв. Г., САК сумата 400 (четиристотин) лева-разноски за адвокатско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и на протест.

Председател:

Членове: